

PELAIJAN (4) sb m

pelaijan a. **pelagijan**, a. **pelaijanin** a. **pelagijanin** (4).

-1- (4), [-ll-].

e *prawdopodobnie jasne (tak w pelaijusow); pierwsze a jasne, drugie pochylone.*

pl [N pelaijãnowie.] ◊ D pelaijã(o)m (1). ◊ A pelaijãny (1). ◊ I pelaijãny (2).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Wyznawca doktryny pelagianizmu, odrzucającej grzech pierworodny i utrzymującej, że do zbawienia niepotrzebna jest łaska boska, wystarczy dobra wola człowieka: Nietrzymam í Pelagiany heretyki/ y zynfzými odščzëpieńczy który przez vczynki dobre/ [...] chcą być zbawieni SeklWyzn b4v; KALVVINISTOVVIE [...] Działko^m nieokrzczoney zbáwienie z Pelágiany obiecuią. WujNT Zzzzzv, 313, 541; [RodzajLutera D2v; WizFateczDucha Ev; Odrzucáią Pelágiany y infze/ którzy uczą żebyfmy bez Duchá ś. fámemi śilámi náturey náłzey mogli Bogá nádé wfzytko miłowác. KonfGlicz C4].

[Wpółczeniu szeregowym: Wfífycy Aryanowie/ wfífycy Donátyfte/ Márcyánifte/ Lucyánifte/ Elwidyanowie/ Iowinianowie, Pellágianowie/ Wiklenianowie/ y co kolwiek było Herethykw y odščzëpieńcow/ wfífycy fye o tę opokę [Piotra św. = Kościół rzymski]/ o ten kámieñ zbili ZebrzydOdpow h4.]

IG